

TRANG THƠ
VĂN HỌC CỔ THƠM
THÁNG 12, 2021



ĐÓA SEN HOA

*Ngát Thơm, Đóa đóa Sen Hoa
Dâng Hương Từ Ái! Bao la Biển, Trời
Bầu Không Tịch Tịch! Chuông lời ...
Hoa Thương Yêu Gửi Tặng Người Yêu Thơ
Quê Hương Ơi! Vẫn mong chờ,
Trời Xuân Quê Mẹ Ngâm Thơ Thanh Bình ...*

TUỆ NGA

Mỗi bài thơ, mỗi sắc hoa
Tinh anh kết tụ trang nhà Cổ Thơ
Quê nhà nghìn dặm nước non
Văn chương chữ nghĩa vẫn còn Việt Nam
Xin Nàng Thơ lật từng trang...

Phan Khâm
Phó Chủ Nhiệm Cothom Foundation



**TRANG THƠ VĂN HỌC CỔ THƠM THÁNG 12, 2021
VỚI SỰ GÓP MẶT:**

- | | |
|---|--|
| 4-6. Nguyễn Phan Ngọc An / Hương
Cau Cao Tân | 27. Githéa Hoàng Hy |
| 7. Dương Huệ Anh/Lê Cao Phan | 28. Phan Khâm |
| 8. Ý Anh | 29. Hoàng Song Liêm |
| 9. Trần Quốc Bảo | 30. Nguyễn Phú Long |
| 10. Đỗ Bình | 31. Tuệ Nga |
| 11. Mùi Quý Bồng | 32. Cao My Nhân |
| 12. Nguyễn Vô Cùng | 33. Phạm Thị Nhung |
| 13. Nguyễn Thị Ngọc Dung | 34. Đăng Nguyên |
| 14. Nguyễn Thị Thanh Dương | 35. Kim Oanh |
| 15. Trường Đình | 36. Hạ Thái Trần Quốc Phiệt |
| 16. Mạc Phương Đình | 37. Thủy Lâm Synh |
| 17. Ngô Văn Giai | 38-39. Thanh Thanh / Dư Thị Diễm
Buồn |
| 18-19. Tâm Minh Ngô Tằng Giao/
Rabindranath Tagore | 40. Nguyễn Mây Thu |
| 20. Đỗ Thị Minh Giang | 41. Minh Thúy Thành Nội |
| 21. Quang Hà | 42-43. Hương Cau Cao Tân / Bàn
Bá Lân |
| 22. Thảo Chi Bùi Mỹ Hoa | 44. Vương Thanh |
| 23. Diễm Hoa | 45. Lý Hiểu Thy |
| 24. Phương Hoa | 46. Y Thy |
| 25. Vũ Hối/Đình Cường | 47. Thy Lệ Trang |
| 26. Thái Hưng Phạm Gia Hưng | 48. Hoa Văn |

TÂM TƯ NGƯỜI CHIẾN SĨ

Tôi quý trọng anh
như bao người lính khác
Bởi giữa căm hờn
anh vẫn sống hiên ngang
Máu đổ xương rơi,
bầu trời Nam tan tác
Bình địa phủ
tràn non nước một màu tang

Tôi trân trọng
những tấm lòng vì tổ quốc
Đã nằm yên nơi lòng đất quê hương
Chiến sĩ vô danh một đời bất khuất
Xác thân vùi
quên lãng giữa đau thương!

Chúng ta được gì trong cuộc tương tàn
Nồi da xáo thịt bể bâng tưng cơn
Hơn bốn mươi năm
tha hương đất khách
Nhìn trong mắt người u uẩn nào hơn

Mùa xuân đến chiến binh ngồi lặng lẽ
Đếm gian nan trên mái tóc bạc màu
Tự thâm tâm niềm đau đang vọng khê
Đã hết rồi ... xuân đến chỉ thêm sâu!

Trời mùa hạ
mang mang niềm thống hận
Tháng tư xưa...

người chiến sĩ gục đầu
Thảm cảnh xưa xoáy mòn trong vô tận
Thương phận lạc loài cơn lốc bể dâu.

Rồi thu đến lá vàng rơi lả tả
Ngập biển trời nổi buồn đến thiên thu
Mất mờ lệ xuyên vời dòng biển cả
Thấy gì đâu ...
trùng điệp khói sương mù!

Tiết đông phong
cho lòng thêm giá lạnh
Biết ngày nào thực hiện giấc đoàn viên
Thời gian trôi giết mòn đời bất hạnh
Lớp lớp rồi chiến sĩ đã nằm yên!

Tôi gửi các anh bài thơ từ tim óc
Cùng ly hương
cùng cảm nhận niềm đau
Tôi quý các anh một lòng vì tổ quốc
Hãy chung mơ
ngày hạnh phúc bên nhau...



NGUYỄN PHAN NGỌC AN

THE HEART OF A SOLDIER

By NGUYỄN PHAN NGỌC AN 17.12.2021

Translated from Vietnamese into English by [Hương Cau Cao Tân](#)
on 21 December, 2021, in British Columbia, Canada

I have respected you as I have any other soldier
For amid the resentment and hate you have been living proudly ever
Amid the spilled blood and the fallen bones as the Southern sky shattered
While the earth made low and the country is with the mourning air covered

I respectfully consider the hearts devoted to the love for the fatherland
Of those who have been laid in peace in the heart of the homeland
Of those anonymous fighters who have lived indomitable lives
And whose corpses are buried forgotten in suffering and under open sky!

What have we gained after an internecine war in the home country
Only just to feel awkward about the slaughters among brothers periodically
Spending more than forty years in diaspora in strangers' land
Looking deep into one's eyes what spleenful feelings could be more than

When spring comes the old soldier sits quietly in the shade
And counts the miserable hardship shown on his hair the colour has faded
Listening to the pain deep in his heart which is murmuring quietly
It is finished and over ... as spring could only bring more miseries!

The summer sky is faintly carrying back the resentful agony
Of that old April ... when the warrior had to surrender to fate painfully
The old tragic scene has been grinding the pain into the mind endlessly
Pity the wandering life in the ocean-mulberry field transforming of destiny.

And when autumn comes with brown leaves falling loosely here
One can feel a sky full of sadness that prolongs for thousands of years
The tearful eyes try to look through the vast immense oceans over
Only to see nothing ... just the dew smoke in layer by layer!

The wintery weather comes to make the heart feel more of the freezing
And the wondering of the uncertainty of the day of homecoming
Time is slowly and gradually killing a life of unlucky destiny
One by one the warriors have passed away and lay down quietly!

I am sending to you a poem from my heart and my mind
To empathize with you the same pain that is so difficult to describe
I respect and adore you for your love and devotion to the motherland ever
So let's dream of the day of happiness for everyone together...



CHIA NGỌT SẺ BÙI

(Tặng nội nhân)

Không yêu - từ thuở ban đầu
Lấy nhau
cùng sẻ chia nhau ngọt bùi
Bao mùa Xuân nở mai rồi
Tản cư, nắng Hạ
rã rời thịt da
Thu đất khách
tủi lòng ta
Gió mưa Đông lạnh
Hoàng Hoa với đây

Không quen,
rượu uống càng say
xót xa tình bạn, đắng cay
kiếp người
Bao nhiêu mộng ngọc tan rồi
có ai thương với?
bạn đời, cũng không!
Đường đời,
dù bước song song
hai tâm hồn
vẫn đôi dòng ngược xuôi
Ngọn nguồn, nhờ Phật, hiểu rồi
Không buồn -,
đi hết cuộc đời
tạm dung.

DƯƠNG HUỆ ANH



SHARING EVERYTHING

(To my wife)

*At first we didn't love each other
But everything was to be shared later
Lots of springs have seen apricot-blooms
Evacuated in summer suns we had so bad a doom!
Autumn then came to meet us in strange lands
Badly beaten by winter storms and rains
Hardly getting used to wine I'm drunken
As if sorry for friendship and the fate of men
All golden dreams have come to naught
There's none, even my wife, to deplore my lot
Though we 're taking our way in common
Our souls and hearts aren't in the same direction*

*Thanks to Buddha I'll keep going ahead
As to breath my last, never to be sad*

GS LÊ CAO PHAN

HOA NẮNG

Hoa nắng về rơi lóng lánh hồ
Thả ngàn sao lạc sáng trùng khơi
Mây bay như rải hồn hương cũ
Làm nắng vàng thơm nhớ một trời.

Ý Anh



MÂY CHIỀU

Cò lả bay về đại cánh hoang
Chiều êm ả tím thắm mây loang
Nắng rơi mềm mại như gió liểu
Mây vẽ hoàng hôn nhẹ cảnh chiều.

Mây vẫn là mây tím rất yêu
Của dòng kinh cũ chảy buồn hiu
Con kinh nước đục soi không bóng
Chiều nhớ mây qua tím ngập lòng.

Ý Anh

HÃY CHO NHAU NỤ CƯỜI

*Cuộc đời ta, vốn đã nhiều phiền não,
Trọn một chu kỳ: sinh, lão, bệnh, vong,
Những khổ đau, lại tích lũy trong lòng
Hóa nên thấy, cuộc đời là bể khổ!*

*Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ
Thì cười lên, cho sầu khổ tan dần!
Nụ cười, là đặc tính của hiền nhân,
Thái độ văn minh; tinh thần xã hội.*

*Hãy cười lên, chớ để lòng hờn dỗi.
Hãy cười lên, cho thù hận tan đi.
Hãy cười lên, mà lướt cảnh sầu bi.
Mỉm nụ cười, khiến tinh thần thoải mái!*

*Trong gia đình, giữa vợ chồng, con cái,
Luôn cười tươi, thì hạnh phúc dồi dào.
Bằng hữu gặp nhau, cười hỏi đón chào,
Tứ hải giao tình; quý hơn mâm cỗ!*



*Khi rộng tay, bố thí người nghèo khổ,
Xin đừng quên, tặng họ một nụ cười.
Tấm lòng vị tha; một trở thành mười!
Bởi “tình người” quý giá hơn “tặng vật”*

*Cười còn lợi ích phương diện thể chất,
Trợ giúp tim mạch, kích thích thần kinh,
Khi ốm đau, cười sẽ giảm bệnh tình,
Nếu ủ rũ, ắt khó bề trị liệu.*

*Muốn hạnh phúc,
nụ cười không thể thiếu.
Gặp gian nan, cũng cần thiết nụ cười,
Đem niềm vui san sẻ với mọi người.
Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ (*)*

Trần Quốc Bảo

Richmond, Virginia

(*) Thành ngữ VN: “Nụ cười bằng mười thang thuốc”

ĐÊM MƠ PHỐ NÚI

Trong giấc mơ xưa tìm dấu cũ
Đôi thông vi vút lá vào thu.
Phố chiều nắng ngả vàng khu chợ
Trường cũ nhòa theo lớp bụi mù!
Ta về nghe núi rừng than thở!
Liều rữ bên hồ dáng xác xơ...
Chiều xuống sương mù giăng bóng nước,
Dốc buồn, nắng nhạt, gót bơ vơ!
Có phải xa lâu nên phố lạ?
Mà sao người cũ lại ơ hờ!
Giang tay ôm mối sầu quê mẹ
Phố nhỏ năm xưa đã hững hờ!
Đà lạt ngàn hoa trên lối nhỏ
Đường qua phố chợ dốc quanh co
Đèo cù mây trắng bay lơ lững
Lên thác Cam lý, suối hện hò
Đà lạt đổi thay màu phố xá
Một thời ngăn cấm đã trôi xa.
Chợ đêm tấp nập người đi bộ

Hàng quán đông vui thấy lạ nhà!
Nhớ quê ngày tháng thêm cô quạnh
Non nước tuyệt vời như bức tranh
Bàng bạc không gian đầy mộng ảo!
Mơ hồ thấy phố núi, trời xanh.



ĐỒ BÌNH

CƯỜI ĐI EM



Nở nụ cười đi, người em nhỏ
Vàng trắng thanh đã vừa lên cao
Sao Em không để lòng lắng xuống
Giận hờn chi làm khổ thân nhau

Em có thấy trăng xuyên kẽ lá
Thấp sáng từng mộng ước thâm sâu
Bầy ra đó bao nhiêu chứng tích
Tình yêu anh đượm thấm sắc màu

Ừ, thế đó, bao nhiêu ước vọng
Anh viết đầy trên chiếc lá khô
Lời hứa hẹn, thề nguyện ràng buộc.
Sao Em cứ vẫn bắt anh chờ.

Trái tim Em bộ không còn chỗ
Dành cho anh như những ngày xưa
Trúc mã, thanh mai một thưở nọ
Mối tình thơ ấy, mới như vừa...

Bộ Em đã quên ngày tháng cũ
Trước sân vẫn riu rít đàn chim
Khoảng cách chúng ta đường vài dặm
Sao nỡ để anh mãi mắt tìm

Tình anh gửi theo làn gió tới
Nụ hôn đầu chưa đủ xa xôi
Anh xin Em tìm thôi nguội lạnh
Để giận hờn gió cuốn mây trôi!

Cười đi nhé, thôi, anh xin đấy
Hãy nhìn sâu đáy mắt anh đây
Em sẽ thấy bóng Em trong ấy
Em, cười đi, cho anh nắm tay!

Mùi Quý Bồng

CHIÊU NIỆM MỘT DÒNG SÔNG



*Lớn lên đã thấy bên mình
Một dòng sông ấp ủ tình quê hương
Mồ hôi vạ nẻo đời vương
Dòng sông tuổi nhỏ vẫn thường ước mơ
Một hôm sông hết lững lờ
Lòng sông máy khúc trơ vơ tháng ngày
Ngăn sông đắp đập ai bày
Cho bao uất nghẹn dâng đầy nguồn sông
Sông đau người cũng xé lòng
Một vùng máu ú trên dòng sông quê
Còn nghe bên đập cuồng mê
Từng cơn lũ đổ nặng nề hờn căm!
Bên trời thiên lý xa xăm
Hồn sông xưa vẫn nghe gằn tác gang
Nhớ dòng sông, tủi vàng trắng
Nhớ sông, trắng cũng vỡ vàng héo hon.*

NGUYỄN VÔ CÙNG

TRẮNG NGẦN TUYẾT RƠI



*Chiều đi trong tuyết mịn màng,
Mưa hoa trắng đổ ngai ngừng đường xa,
Rừng buồn đồng nhớ bao la,
Sông thương suối tiếc
chảy qua mạch hồn.*

*Nhạc xưa vắng vắng lời buồn,
Hình xưa bóng cũ chập chờn ôm vây,
Dặt dìu nhịp điệu ngắt ngáy,
Lịm trong say đắm vòng tay cuối cùng.*

*Đường xưa không bước đi chung,
Nên chi tình đã vô cùng đắng cay,
Người về chôn kiếp đọa đầy,
Người đi bỏ lại những ngày đau thương.*

*Hai bờ cách một đại dương,
Nơi kia mưa nắng quê hương ngút ngàn
Cuộc đời chiếc là thu tàn,
Buông trôi theo với thời gian lạnh lùng.*

*Chợt nghe mận đắng môi rung
Giọng ca nức nở tơ chùng tiếng ngân,
Lệ mi nhòa nhạt bao lần,
Tình xưa tan tác trắng ngần tuyết rơi!*

NGUYỄN THỊ NGỌC DUNG

CHIỀU MƯA TRÊN DÒNG SÔNG DAKBLA

(Cảm xúc khi nghe bài hát “Vùng mưa Kontum” của Phan Ni Tấn)



*Buôn làng Bhana, Jarai, Striênn...
Chìm trong mưa tiếng cồng chiêng,
tiếng trống,
Hoa Dã Quỳ vàng bên đường im vắng,
Mưa thấm giọt sâu vào cõi hoang sơ.*

*Chiều ấy lòng em cũng chợt bơ vơ,
Như cánh chim bay lạc qua thành phố,
Mưa trên dòng sông Dakbla nước nở,
Em bước xuống cầu mưa vẫn đi theo.*

*Có một chiều mưa trên sông Dakbla,
Dòng sông em qua một thời con gái,
Mười bảy tuổi hồn em xanh phố núi,
Mưa mịt mù làm lạnh cả núi non.*

*Ôi những phố quận đâu đây đều hiu,
Dak Tô, Tân Cảnh, Kon Plông, Kon Rẫy...
Chẳng biết cơn mưa có về nơi ấy,
Có dòng sông nào buồn hơn Dakbla?*

*Không mưa nào buồn bằng mưa KonTum,
Dòng sông Dakbla chảy quanh thành phố,
Em đứng trên cầu chiều mưa bờ ngõ,
Sông về đâu, mang mưa gió về đâu.*

*Bây giờ KonTum là kỷ niệm xa,
KonTum chỉ còn lại trong ký ức,
Dòng sông Dakbla một thời thơ mộng,
Có hàng cây Phượng Vỹ đứng ven bờ*

*Mưa có về trên nương rẫy núi cao,
Trời mưa này chắc không ai lên núi,
Cô sơn nữ không ra rừng ra suối,
Hái rau về khói bếp buổi chiều lên.*

*Nhưng trong em vẫn có một chiều mưa,
Trên sông Dakbla, dòng sông chảy ngược,
Làm thổn thức tâm hồn em mới lớn,
Mưa Kontum kỷ niệm đẹp trong đời.*

Nguyễn Thị Thanh Dương

ANH CÓ NHỚ QUÊ HƯƠNG MÌNH

*mưa nhẹ rơi, tóc nghiêng bờ vai mỏng
em nhớ người ngỡ như ngày hôm qua
ánh trăng soi, lẻ loi nhìn chiếc bóng
lời sóng buồn, mẫn mẫn hạt phù sa*

*anh bỏ quê, lạc loài miền xa xứ
tiếng ru hời, ai còn nhớ quê hương
năm tháng xưa vẫn trắng hồng hoa sứ
bên bờ mương,
những giàn bí yêu thương*

*thuở hôm nào, đôi chân trần anh bước
dắt dìu em trên bến chợ mùa đông
ai cứ khen, áo bà ba tha thướt
gió nghiêng vai, âu yếm gửi vào lòng*

*bếp lửa hồng, tay nắm tay sưởi ấm
chiều đậm đà, khô mắt và canh rau
buổi sum vầy mà thương anh nhiều lắm
nhìn đất trời, nỗi nhớ vàng hoa cau*

*sẽ bao giờ, bóng người xưa trở lại
cho mùa xuân có chim én dịu dàng
hoa khế tím nở trên cành, nhớ mãi
ước nguyện xưa nào có phải muộn màng*

*bước chân đi như bếp chiều ngội lạnh
ngọn nến buồn, soi bóng nhỏ lung linh
lời mẹ ru, gió đêm về hiu quạnh
anh đi xa có nhớ quê hương mình*

Trường Đình

UK, sương mù già 2021



TRẢ LẠI NGƯỜI

*chợt buổi sáng mùa đông khép lại
nỗi vui nào thốt nở thành hoa
ai đem mây sớm về dâng tặng
sương gió ngày xưa bỗng vỡ oà,*

*con sáo sang sông đêm bạc tóc
ngắn ngoè ngày tháng dẫu chia xa
tưởng buông kỷ niệm trôi dòng nước
che bớt niềm đau, nỗi thiết tha
đã lỡ trường giang không bến đậu
còn mơ đâu nữa bóng quê nhà
thuở xưa không nói lời chia biệt
để nợ nghìn sau dẫu thoáng qua
xin gửi lại người câu hẹn cũ
trang thư ngày ấy, mực chưa nhoà,*

*bên sông con én về bay lượn
vẽ lại mùa xuân một thuở xưa
trả lại cho người trăng nước đó
nỗi riêng còn lại chút sương mưa.*

mạc phương đình



ÂN GIÁNG SINH

“Mẹ” ban ơn sủng Chúa viên tròn,
Mẹ Nữ Vương sinh Đức Chúa Con.
Ân Giáng Sinh hòa cùng nhân loại,
Phúc Ki Tô tỏa khắp trời non.
Chúng sanh hưởng lộc reo mừng hát,
Hoàn vũ giăng hoa đón dập dồn.
Sáng rực niềm tin mùa Giáng Thế,
Ba Ngôi Một Chúa ngát tinh son.

Ngô Văn Giai

TRĂNG LÊN TRÊN BIỂN

Trăng lên trên biển Sơn Trà
Tôi ngồi ngắm biển, biển hòa dưới trăng
Biển quê bát ngát mênh mông
Trăng thanh tỏa khắp đất trời mộng mơ.*

*Dưới chân sóng vỗ xô bờ
Trăng chìm đáy biển, biết chờ đợi ai?
Thuyền tình ghé bến làng chài
Trăng khuya ngã bóng,
gót hài băng khuâng.*

*Từ lâu biển nhớ trăng vàng
Mà tôi thì những ngỡ ngàng trong mơ
Em ơi! em đẹp bao giờ?
Mắt xanh màu biển, mi mơ dậm hồng.*

*Ngát ngáy gió biển mặn nồng
Hồn tôi trĩu nặng ánh trăng sáng ngà
Trăng lên trên biển Sơn Trà
Tôi ngồi ngắm biển, biển hòa dưới trăng.*

Ngô Văn Giai

(*) Biển Sơn Trà xã Bình Giang,
Bình Sơn, Quảng Ngãi

ONE DAY IN SPRING

*One day in spring, a woman came
In my lonely woods,
In the lovely form of the Beloved.
Came, to give to my songs, melodies,
To give to my dreams, sweetness.
Suddenly a wild wave
Broke over my heart's shores
And drowned all language.
To my lips no name came,
She stood beneath the tree, turned,
Glanced at my face,
made sad with pain,
And with quick steps,
came and sat by me.
Taking my hands in hers, she said:
'You do not know me, nor I you-
I wonder how this could be?'
I said:
'We two shall build, a bridge for ever
Between two beings,
each to the other unknown,
This eager wonder
is at the heart of things.'
The cry that is in my heart
is also the cry of her heart;
The thread with which she binds me
binds her too.*

*Her have I sought everywhere,
Her have I worshipped within me,
Hidden in that worship
she has sought me too.
Crossing the wide oceans,
she came to steal my heart.
She forgot to return, having lost her own.
Her own charms play traitor to her,
She spreads her net, knowing not
Whether she will catch or be caught.*

Rabindranath Tagore

(1861-1941)



MỘT NGÀY XUÂN

Một ngày vào buổi xuân sang
Vườn tôi cô độc, một nàng ghé qua
Dáng yêu kiều, vẻ thướt tha
Phô ra hình bóng mượt mà
Người Thương.
Khúc ca tôi bỗng du dương
Giấc mơ tôi bỗng toả hương ngọt ngào.
Chợt đâu một đợt sóng trào
Dâng lên bùng vỡ đập vào lòng tôi
Bến lòng rộn sóng trùng khơi
Nhận chìm ngôn ngữ, nghẹn lời bờ môi.
Tên người không thốt nổi rồi,
Dưới cây nàng đứng dừng đôi gót ngà
Quay nhìn tôi về xót xa
Nét buồn vời vợi chan hòa thương đau,
Rồi nàng chợt bước tới mau
Đến tôi ngồi xuống bên nhau cận kề.
Cầm tay tôi, nói đê mê:
“Anh nào có biết gì về em đâu
Phần em cũng vậy khác sao
Em đâu có biết chút nào về anh
Em thậm tự hỏi chính mình
Chuyện gì xảy đến tốt lành hay chẳng?”
Tôi bèn khẽ nói cùng nàng:
“Hai ta chung sức bắc ngang nhịp cầu
Nhịp cầu vĩnh cửu nhiệm màu
Giữa hai người chẳng biết nhau chút gì,
Bởi niềm khao khát lạ kỳ
Trong tâm sự vật tình si trên đời.”
Tim tôi vang tiếng lệ rơi

Cũng là tiếng nấc từ nơi lòng nàng
Chỉ hồng tay ngọc nàng giăng
Buộc tôi cũng quán cả nàng chung đôi.
Tôi tìm nàng đã khắp nơi
Tôn thờ nàng đã bao đời trong tôi
Ẩn tàng trong cõi tim tôi
Bóng tôi nàng cũng khắp nơi cầu tìm.
Vượt bao biển rộng khắp miền
Tim tôi nàng tới chiếm liền còn đâu.
Đường về nàng lại quên mau
Vi tim nàng cũng vương vào chốn đây.
Về nàng quyến rũ mê say
Ngờ đâu phản bội lại ngay chính nàng,
Lưới tình nàng mới giăng ngang
Ngờ đâu lại vướng cả nàng trong đây
Trường rằng bắt được người ngay
Đâu dè nàng bị lưới này cuốn theo.

Tâm Minh Ngô Tăng Giao (chuyển ngữ)



Đông Buồn

Sao tình hoài cách xa
Đông buồn giọt sương sa
Tiếc thương ngày tháng cũ
Nụ ân tình thiết tha.

Thao thức từng đêm dài
Giữ mãi bóng hình ai
Tâm tư chùng nỗi nhớ
Hồn hoang sơ lạc loài.

Lạnh lùng ngọn gió đông
Thổi bay mảnh tình hồng
Bâng khuâng mờ kỷ niệm
Sầu giăng giữ đêm nồng.

Đường xưa giờ phai nắng
Xa vắng bóng người thương
Bên góc trời thăm lặng
Riêng mình mối tơ vương.

Hoài mơ tà áo trắng
Gió lay giữa phố phường
Năm mươi năm sâu lắng
Như còn thoảng mùi hương.

Đỗ thị Minh Giang



Đóa Hoa Lòng

Hoa tình thương nở trong lòng
Vẫn còn tha thiết theo dòng đời trôi
Quê nhà giờ quá xa xôi
Đòng xanh hương mạ bồi hồi luyến thương
Đòng đòng trĩu ngọn tình sương
Nhớ mùi lúa chín gió vương tóc dài
Đêm trắng vọng tiếng hò ai
Vần công đập lúa gái trai ước nguyện
Cau trầu sính lễ nên duyên
Bên nhau đắm thắm cần chuyên dịu hiền
An lành hạnh phúc triền miên
Con ngoan mái ấm ven miền Hậu Giang
Loạn ly chinh chiến về làng
Gia đình chia cách hai hàng lệ rơi
Con đò tách bến chơi vơi
Mái tranh thăm lặng bên trời chênh vênh
Lối mòn chân bước nhẹ tênh
Lá khuya xào xạc mộng mênh nỗi buồn
Ước mong nước lại về nguồn
Cung đàn hòa nhịp tràn tuôn vui mừng

Đỗ thị Minh Giang

Muối Mặn gừng Cay

Lạc nhận vào sương đỉnh núi xa
Mây trôi lang bạt biết đâu nhà?
Tha phương đếm mãi mùa thay lá
Cổ lý chưa mòn giấc mộng hoa
Vẫn nhớ câu ca gừng chấm muối...*
Còn yêu dư vị đĩa tương cà
Bao giờ góp lại hương ngày cũ...
Ngước mặt, chiều hôm khói đã nhòa...

quang hà

**" Tay bưng đĩa muối chấm gừng
Gừng cay muối mặn xin đừng bỏ nhau"*



bình & lý

*ngiên ly cho sát với bình
để em nhẹ rót chút tình vào trong
lao xao tựa tiếng tơ lòng
hương bay quẩn quýt cuộn vòng nhân duyên*

quang hà

MỠI NGÀY TÔI THẤY

Mỗi ngày tôi thấy một niềm đau
Ray rút trong tim những chuỗi sầu
Quanh quần nối vòng vũng ký ức
Đắm chìm quay quắt biết làm sao

Mỗi ngày thấy một buồn thương
Hoa vẫn còn say đưa phấn hương
Bướm muồn vờn quanh hương sắc mới
Hoa tàn bướm đã biệt ngàn phương

Mỗi ngày tôi thấy một tình đời
Đen bạc lòng người bọt nước trôi
Tình ấy đuối chìm trong đáy nước
Nước sông lạnh lẽo vẫn trôi xuôi

Mỗi ngày tôi thấy một đường gươm
Nhát chém vào tim giọt máu tuôn
Tình chết tình nằm sâu đáy huyết
Hồn làm trần trở bóng trắng sông

Mỗi ngày tôi thấy con dao
Cắt đứt tình kia không xót đau
Đời đã dùng làm phân bón mới
vung bồi cho những cuộc tình sau

Mỗi ngày tôi thấy một tình yêu
Ngã quy trên đường chiều hắt hiu
Thương xót cho tình thương xót lắm
Giận đời thế thái biết bao nhiêu

Mỗi ngày tôi thấy một ngày sau
Người sẽ không còn phụ rẫy nhau
Tình sẽ muồn đời tươi thắm mãi
Lòng này ước nguyện có là bao?

Thảo Chi Bùi Mỹ Hoa



Trả Nhớ Về Không

Ngày xưa chào mẹ ta đi
Mẹ ta thì khóc, ta đi thì cười.
Mười năm rồi lại thêm mười
Ta về thì khóc, mẹ cười, lạ không?
Ông ai thế? Tôi chào ông
Mẹ ta trí nhớ về mênh mông rồi
Ông có gặp thằng con tôi
Hao hao... Tôi nhớ...
Nó... Người như ông...
Mẹ ta trả nhớ về không
Trả trăm năm lại bụi hồng, rồi đi.

Đỗ Trung Quân

Retour au néant

Je quittais ma mère qui riait,
Et pourtant moi, je souriais.
Dix ans déjà, et puis vingt ans
Je revenais pleurant, elle, riait.
" Bonjour, qui êtes-vous?", me disait- elle
Les yeux vagues, d'une voix irréaliste.
" Avez-vous vu mon fils, dites-moi,
Il vous ressemble bien, je crois."
Ses mots me semblaient lointains,
J'avais le coeur lourd, mes espoirs vains.
Ma mère, sa mémoire d'antan,
Elle l'a renvoyée au néant...
Cent ans s'envolant aux poussières,
Je ne la reverrai plus jamais, ma mère...

Phỏng dịch: **D-H**



CHỜ ĐẾN RƯỢU KHÔ

*Tha hương nhớ nước thương nhà
Bâng khuâng ngắm khoảng trời xa từng ngày
Thu về vàng lá bay bay
Đông sang tuyết lạnh ngập dày hồn thơ*

*Nguyệt tàn soi bóng ai chờ
Lan rừng bên suối hoang mơ đêm dài
Bao mùa Xuân trưởng rồi phai
Đợi nhau mòn mỏi dáng mai vội vơi*

*Hạ sang phượng tím buồn ơi
Trang lưu bút ấy theo người nhàn du
Đồi hoang bằng lăng sa mù
Nhớ về trường cũ ưu tư bao lần*

*Bút đề thơ ngát hồn Xuân
Kêu sương hạc đợi lệ mừng, xót xa
Thu trong tâm tưởng khôn nhòa
Nâng ly chờ buổi về nhà... rượu khô!*

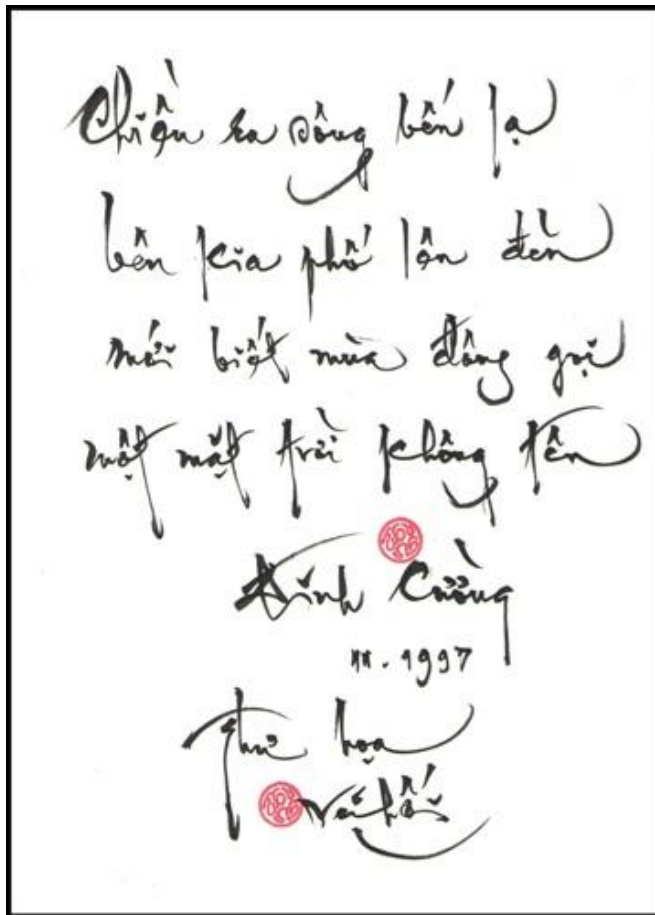
Phượng Hoa

(Trích trong Viết Cho Hồn Dân Tộc – sắp xuất bản)





Nhân dịp hội chợ Tết Bính Thân ở Richmond, Virginia (17 tháng 1, 2016), Thi Họa Gia Vũ Hồi đã viết thư họa 4 câu trích trong bài thơ “Cà Lát Ngoài Sân Đêm” sáng tác 1997, trong tập thơ cùng tên của Đình Cường.



Tiến Em

*Em đi như ánh sao băng
Để Ta ở lại với Trăng Thu sầu
Lá cây giờ đã đổi màu
Đời người ai biết cơ câu ra sao*

*Tìm Em trong giấc chiêm bao
Ta gần chín chục ước ao an bình
Chúng ta thân thiết ân tình
Âm dương cách biệt bóng hình không quên*

*Nguyện cầu các đấng bề trên
Đón Em về chốn kề bên Phật Trời
Bồng lai cực lạc muôn đời
Thế gian bể khổ tới bờ luyến chi.*

Thái Hưng/PGH





Loài hoa dại

*Em chỉ một loài hoa trời mọc dại
Bên ven đường núp dưới cỏ cây hoang,
Sợ chân ai vô cảm giẫm đi ngang
Tắt ước vọng xuân thì chưa kịp nở...!*

Lá Cuối Mùa

*Về đâu,
Chiếc lá cuối mùa?
Thu tàn Đông đến,
Gió lùa tuyết xua...!*

Thương Hoa

*Níu kéo làm chi, tia nắng mai,
Làm sao che giấu sự tàn phai!
Sắc hương hôm trước về đâu nhỉ
Thương tiếc đời hoa được mấy dài!*

Githéa Hoàng Hy

AI ...



*Ai ôm bóng tà dương
Thả vào đôi cánh vạc
Nghe tiếng lòng man mác
Ôi nghìn dặm tha phương*

*Ai rẽ sóng Tiêu Tương
Phân chia hai dòng chảy
Trời mưa ngâu thảng bầy
Than thở bến Tầm Dương*

*Ai ngắm mùi giọt sương
Long lanh trên cành biếc
Thuở ban đầu nuôi tiếc
Sao còn lại chín thương*

*Ai níu lấy hoàng hôn
Xin thời gian dừng lại
Bên kia trời quan tái
Nhớ bóng người cô thôn*

*Ai thả sợi tơ tình
Giăng hoa thời áo tím
Tình một thời thầm kín
Lời hò hẹn đĩnh ninh*

*Ai ném ánh sao băng
Rơi vào nơi hố thẳm
Đêm nào ngồi suy ngẫm
Về một cõi xa xăm*

*Ai đưa đẩy vào nhau
Cả một trời duyên nợ
Nghe từng giây hơi thở
Tới luân hồi mai sau...*

PHAN KHÂM

TIẾC THƯƠNG

Về đây để nhớ một thời
Phố xưa còn đó, bóng người xưa đâu?
Ta lại về thăm Hà Nội cũ
Một thời trai trẻ mộng đời xanh
Một thời đất khách thân lưu lạc
Trường xưa vẫn đó, bạn xưa đâu?
Đất nước vừa qua cuộc biển dâu
Đã mất bao người con Hà Nội
Sử xanh ai chép những niềm đau?
Trở về thương lấy ngôi nhà cổ
Ôm giấc mơ xanh thuở thiếu thời
Trên những con đường Hà Nội cũ
Bồi hồi tìm mãi dấu chân tôi.
Trở về để thấy thương Hà Nội
Để thấy yêu đời, nhớ cố nhân
Hoa sáu, hoa me chiều nghĩ học
Chiều hôn Hà Nội một thời Xuân.

Hoàng Song Liêm



Tôi ở Thành Sơn loạn lạc về
Em từ Phủ Lý cũng ra đi
Sài Gòn lộn độn trời mưa nắng
Đất lạ băng khuâng mộng ước gì.

NGUYỄN PHÚ LONG

(Theo Quang Dũng để kỷ niệm 60 năm thành lập gia đình)



Gia đình tôi

Miệt mài bồi đắp nghĩa **NHÂN**
Khuyên nhau gìn giữ chút **ÂN** tình này
Thời gian cho đến hôm nay
Nửa vòng trái đất từ ngày ra đi
Cành vàng lá ngọc **KIM CHI**
Rạng danh **NAM** quốc cũng vì ông cha
Đất lành quanh Virginia
Trời xanh hãnh diện như là rồng tiên.

NGUYỄN PHÚ LONG

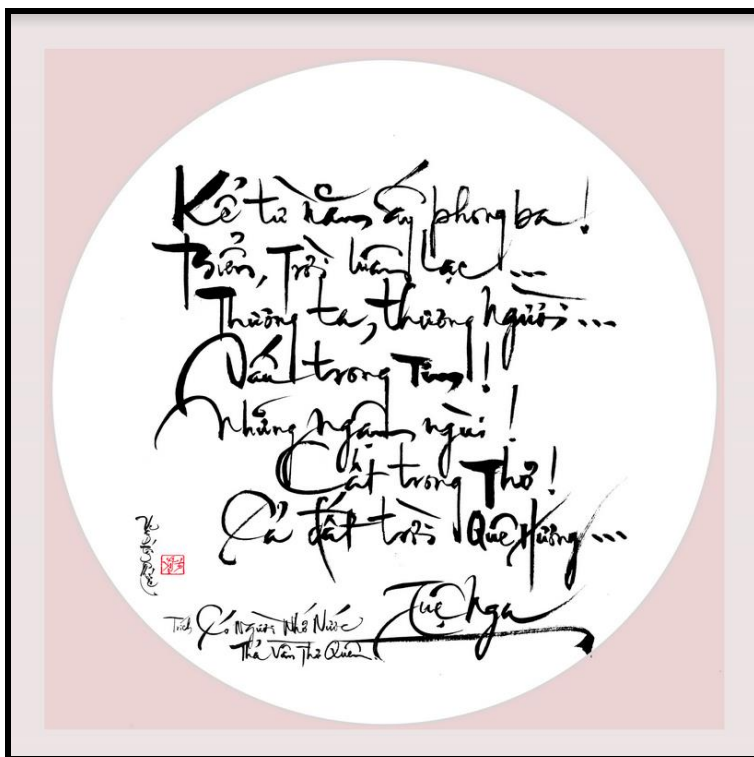
(Trích trong tập “Đã ... 60 năm”, ấn hành tháng 11, 2021)

CẢNH SẮC KHÔNG

Gửi ánh mây trời nổi nhớ nhung
Cổ Hương lòng vẫn hẹn tao phùng
Hỏi Đồi Dầu Biển bao hưng phế
Hỏi Bước Thời Gian mấy ngại ngừng
Hỏi Đá Ngủ Say rừng tĩnh mặc
Hỏi Trời Cười Mỉm ý bao dung
Mênh mang tâm sự chiều Xuân muộn
Xao Xuyến Hoa Đồi CẢNH SẮC KHÔNG.

TUỆ NGA

(Trích trong thi phẩm: Về Bên Suối Tĩnh)



Thơ: **TUỆ NGA** – Thư pháp: **VĂN TẤN PHƯỚC**

ĐÊM CHRISTMAS

Anh đứng nhìn em lâu
Sân nhà thờ, đêm thâu
Lời thánh ca chưa dứt
Tan vào cuộc tình sau

Bài thơ không buồn phiền
Chúa ở mãi bên em
Ôm em cho chặt nhé
Đừng để rớt trái tim

Nhạc thánh ca lằng lằng
Hồn chơi vơi băng khuông
Bạn đời vô quá khứ
Người tình lỡ trăm năm

Hồi chuông ngân vang xa
Chúa vẫn ở bên ta
Sao anh im lặng thế
Ta đang trong mộng mơ

Thơ rơi theo tình buồn
Em sợ sầu vương thương
Mông mênh đêm Christmas
Nước mắt hoà khói sương ...

CAO MỸ NHÂN

ĐI LỄ NỬA ĐÊM

*Rằng em chưa hết yêu đâu
Chênh vênh anh đứng trên cầu nhân sinh
Chúa không ruồng bỏ chúng mình
Anh không từ tạ cuộc tình hồn nhiên*

*Merry Christmas bình yên
Đưa em đi lễ nửa đêm đón Người
Thiên liêng ngự trị đời đời
Ba ngôi hiệp nhất khắp trời hoa đăng*

*Em thưa: Lòng Chúa mênh mang
Trái tim Thiên Chúa rờ ràng bao la
Yêu từ trái đấng nở hoa
Thơ em phong tặng tình ca kiếp này*

*Lặng thâm dấu thánh in đây
Merry Christmas đắm say nẻo về
Thiên đường lộng lẫy đam mê
Hồi chuông thức tỉnh hồn si tuyệt vời ...*

CAO MỸ NHÂN



MÙA ĐÔNG NHỚ QUÊ

Mùa đông

Mưa bụi, gió bay...

Hà-Nội

Tháng Chạp

Những ngày trọng đông.

Rét!

Chao! rét ngọt lạ lùng!

Rét ngoài trời...

Vẫn...

Ấm lòng gia hương!

Tết tha phương ...

Hồn sầu vương...

Nắng!

Trời ngợp nắng ...

Sao lòng mình

... sa mưa?



PHẠM THỊ NHUNG

Paris, Tháng hai 1977

KHÓC EM



*Khóc em áo lụa về trời
Tưởng như em đã sấu voi cuộc tình
Hình em hồi đó còn xinh
Bây giờ hương đã lụi tình hương tan
Em đi không có đám tang
Đốt hương sầu nhớ cho vàng nẻo mây
Ta ngồi khóc suốt đêm nay
Gửi em nước mắt đắng cay một đời
Yêu em mà đã không lời
Lụi em mấy khúc tình lời lẽ buồn
Em đi mùa Dịch đau hơn
Nén nhang không khói mà hồn buốt đau
Trời cho mình đã gặp nhau
Sao trời không để mình trau chuốt tình
Bên này bên nớ tử sinh
Không tang chế cũng bóng hình vương mang
Khóc em giọt nắng Thu vàng
Ta còn ở lại mang mang cõi sấu*

Đăng Nguyên - Maryland, Mùa Dịch 2021

Ngày Xưa ơi!

Dịu dịu hoàng hôn bóng nắng thừa
Bên song xào xạc mấy hàng dừa
Vi vu điệu sáo ai diu dặt
Trầm bổng khúc đàn em nhẹ đưa
Bé nhé! Tương tư không cứ bảo?
Anh này! Vương vấn chẳng thềm ừa.
Tình yêu ngày ấy ngây thơ quá
Nuối tiếc âm thầm nhớ chuyện xưa

Kim Oanh

Một Đời Quỳnh

*Hóa thân ẩn đóa hoa quỳnh
Say sưa nhấp giọt sương tình thu sang
Âng khuâng diu bước tay đan
Kiêu sa dạ khúc mơ màng cùng trăng
Loang màu cánh mỏng úa tàn
Giấc thu qua vội ánh bàng bạc phai
Hương hoa lưu luyến còn đây
Trăng vô tâm rụng quỳnh xây xát đời.*

Kim Oanh



BẾN XƯA NHẮC LẠI BỒI HỒI



Ở đó dòng sông tuổi nhỏ
mãi chảy âm thầm trong tôi
có bóng con đò bến cạn
ánh trăng chiếu tận chân trời

dòng sông bốn mùa nước đổ
đường xưa lối cũ còn ghi
dấu chân in hằn nỗi nhớ
triền miên nỗi nhớ bất di...

thương sông nhớ đò da diết
ngày kia người bắc nhịp cầu
con đò về đâu không biết
lũ trào bão dập chìm sâu

cuốn theo mịt mù gió bụi
tình người hoen úa rêu phong
nước lìa xa nguồn quên suối
gió về bãi vắng còn không

nước xuôi không hề dừng lại
cạn dòng cả lúc tràn đê
vẫn theo dòng tuôn xuôi mãi
buồn thân cô lữ ngày về

phương xa mưa chiều êm ả
chuyện xưa nhắc lại bồi hồi
đường đi đời chia trăm lối
nghe ngào mắt ướt mờ hơi...

Hạ Thái Trần Quốc Phiệt

EM RẤT HUẾ



*Em rất “Huế” mưa thu vàng áo lá
Sương ngủ vùi sau cuối hạ tương tư
Hàng cây nghiêng vì vút hát chia ly
In bóng nước Hương Giang
ngày gió tĩnh*

*Chiều hôm ấy
nghe như choàng hơi lạnh
Vấn lưng đòi xanh mấy bận khăn mây
Mùa xuân
đang từng bước nhẹ qua đây
Đêm phố chợ, lối khuya bày bán trẻ.*

*Mưa dài lắm bởi vì em rất Huế
Đường bùn trơn nhão đất bước ai đi
Có những đồng mưa bắc ở bên ni
Mà bên nó người quay về buốt lạnh*

*Bởi em Huế hạ về oi ả lắm
An Cựu muôn đời
nắng đục mưa trong
Toát mồ hôi líp sắn mới ra bông
Đang héo rữ chờ mong bầu mưa sữa*

*Bởi vì Huế em bốn mùa nó rứa
Tự bao giờ trai gái rất đa tình
Trong ấy tình đất nước với quê hương
Máu bất khuất
chảy qua buồng tim phổi*

*Vì em Huế nên xuân về rất vội
Kỷ niệm buồn hương khói,
nền lung linh
Ngậm ngùi
theo ngày tháng cũ lênh đênh
Xin vuốt mặt tìm quên vùng quá khứ.*

*Em rất Huế nên hành trang lữ thứ
Cũng theo hoài ngôn ngữ
mạ, mẹ, răng
Hò mái nhì, mái đẩy dễ gì quên
Ôi tiếng nói ngọt mềm
hương bánh nậm.*

Thủy Lâm Synth

TÔI ĐÃ KHÓC

Tôi đã khóc từ khi rời lòng mẹ
Sợ hay mừng đời đã tiếp nhận tôi
Và từ đó một hình hài nhỏ bé
Lớn khôn dần ngọt sữa mẹ thơm môi

Tôi đã khóc mẹ dãi dầu cơ cực
Vì cha còn nặng nợ bước chinh nhân
Nghĩa hy sinh trong tim người thẩm rục
Dưỡng dục con còn lận đận nuôi chồng

Tôi đã khóc mẹ ra đi vĩnh viễn
Bởi giặc về cày nát xóm thôn
Những đạn pháo vô tình gây tai biến
Người đón đau quằn quại trút linh hồn

Tôi đã khóc tối ba mươi hôm đó
Tháng tư buồn vụn vỡ bảy mươi lăm
Những con tàu
vượt trùng dương sóng gió
Chở bao người
mang thống khổ hờn căm

Tôi đã khóc được tin anh ngã gục
Trong trại giam cái tạo tận Miền Trung
Muội mấy năm, niềm tin không rã mục
Chí kiên cường
khó lay động chuyển rung

Tôi đã khóc cảnh quê nhà điêu đứng
Mỗi địa danh
mang chiến sử oai hùng
Đã bao đời ông cha ta gầy dựng
Nay còn chẳng
những hoang phế tàn vong

Tôi đã khóc suốt quãng đời lưu lạc
Khóc cho người và khóc cả cho tôi
Bao tang tóc, bao lầm than dân tộc
Đoạn trường này
còn khóc mãi khôn nguôi

DƯ THỊ DIỄM BUỒN

I HAVE CRIED

I began to cry on coming into this world here,
When life received me, anyhow for joy or for fear;
And thenceforth a small shape, this, has through skips
Grown up out of Mom's sweet milk and scented lips.

I wept witnessing my Mom so poor and miserable
While my Dad was doing his soldier's duty venerable.
Her sense of sacrifice she kept her heart warm to arouse,
Bringing up their kids and also catering to her spouse.

I then had to moan when my Mom passed away
As the enemy came to hamlets destroy and people slay,
The insensible bullets and shells to human bodies sever:
How she writhed in agony to part from us for ever.

I also sobbed that night, defeated by the hostile drive,
Of the broken April thirtieth, nineteen seventy five.
The frail boats crossed the windy and wavy ocean
To carry those souls with resentment-filled emotion.

I again mourned for my brother who deceased
In the Central Region's prison, ill-treated like a beast;
Over ten odd years his belief had become perpetuation,
Thus had not been shaken by the adverse situation.

I have lamented seeing our homeland distressed,
Each place-name a majestic feat – They are so blessed.
Thru many generations our ancestors' proud display
Now remains, alas! if not decline, mere decay!

I have bewailed all my adrift life – For them, for you,
I have cried for my compatriots and for myself too.
Deaths and grief aim at our people's heart to rend,
In this poor plight I might continue to cry without end.

Translation by **THANH-THANH**



QUÊ HƯƠNG NGÀY ĐÓ

Tôi có vàng trắng mắc qua khung cửa
Mười mấy mùa trăng đi trong tuổi nhỏ
Qua chỗ tôi nằm ướp trắng vào thơ
Mùa trăng tuổi nhỏ đi không về nữa.

Đêm với ngàn sao những đêm vô tận
Tôi có chỗ ngồi riêng để băng khuâng.
Những vì sao lạc trong đôi mắt nhớ
Đêm thâm sâu, lòng tôi buồn nhiều
không?

Tôi có Mẹ già, áo nâu, tóc trắng,
Có đàn em thơ, có người anh lớn,
Đi lính lâu năm thương nhớ lại nhà,
Mái dột, tường xiêu, những cơn gió qua.

Tôi có học đường, bảng đen, phấn trắng.
Tiếng quốc nhịp đều qua mỗi hành lang.
Bạn thân yêu trên từng mỗi nấc thang,
Len lén chép bài thơ tình lãng mạn.

Tôi có người yêu ở xa xôi lắm.
Bụi đường xa vương áo...
bụi đường xa...
Ngăn cách dài lâu cho tình nồng thắm,
Đợi chờ nhau qua mấy dặm rừng xa.

Tôi có chỗ ngồi nhìn thấy mặt trời.
Sáng, trưa, chiều,
chứa chan soi bóng nắng,
Giọng hát ru con len từng ngõ vắng,
Điệu à ơi theo tiếng trẻ thơ cười.

Tôi có vô cùng... tất cả tình thương.
Khóm trúc, ngô tre,
cây đa, bóng phượng...
Trong vắt trời xanh, quê hương ngày đó.
Sao bây giờ không thấy nữa,
Quê Hương?

NGUYỄN MÂY THU



Tranh Thơ

(Ngũ Độ Thanh)

Thăm mong ý tưởng được vun bồi
Để tằm tranh nhả giữ đẹp ngôi
Dạ Lý trắng huyền tô vẽ kiêu
Lan Hồng nắng nhạt điểm hoà bôi
Mây trời sắc đượm in bày chữ
Núi biển màu mơ họa diễn lời
Tác phẩm dâng đời ôi tuyệt mỹ
Thơ vời cảnh mộng đắm hồn tôi

Minh Thuý Thành Nội



Ảo Mộng

Suối nước ru hồn tim ảo mộng
Nâng tầm giá vẽ ngắm thu sang
Tô màu trộn sắc mây vờn tím
Hồ mắt sầu vương giọt nắng vàng

Nét cọ buông lơì hoà một bóng
Vươn trời níu hái ngọn tình yêu
Cõi mơ giăng mắc lòng hiu quạnh
Hạnh phúc còn xa vội trở chiều

*Những tưởng Tình Yêu như Bến Giác
Cho em nương tựa chốn Thiên Đường
Xin đừng đánh thức hồn phiêu lãng
Bởi cảnh hồng trần tựa gót sương*

*Anh hỡi gần nhau xin cúi xuống
Cầm tay đoạn cuối tiễn đưa thắm
Linh hồn gió cuốn dần hoang lạnh
Giấc mộng điêu linh đến thật gần*

Minh Thuý Thành Nội

Áo Lụa

Ngừng viết, nhìn lên: Mắt rạng ngời
Lắng nghe nhè nhẹ bước chân ai.
Đôi tà áo lụa bay trong nắng
Tha-thướt mình tơ lướt cửa ngoài.
Em đẹp làm sao! Vóc dáng thon,
Đôi vai thuôn mịn, cánh tay tròn.
Lưng mềm não-nuột đường tơ óng,
Uyển-chuyển ngời, đi, dáng trẻ son.
Ai dệt nên tơ lụa nồn-nà,
Nhẹ-nhàng, êm dịu, mát như da.
Ai khâu chiếc áo vừa xinh quá
Phô hết đường cong vóc ngọc-ngà.
Ta nhớ chiều kia dưới nắng trắng
Cúi dâng tà áo nhẹ tay cầm
Mơ-màng ngỡ nắm tơ trắng biếc,
Áo lụa ngời trắng đẹp mỹ-nhân.
Áo lụa còn đây, người ở đâu?
Buồn thương vuốt lại nếp tơ nhàu.
Chút thừa hương phấn còn lưu-luyến,
Gọi mãi tình xưa để nhớ nhau!
Tìm mãi trong tơ vóc dáng thon
Đôi tay thuôn mịn, cánh tay tròn
Lưng mềm não nuột đường tơ óng...
Ngẩn-ngủi duyên hờ... vạt áo con!



Bàng Bá Lân

A Silk Dress

I pause in my writing and look up: A pair of eyes is brightly shining
I listen to the soft steps of someone who is stealthily walking.
The two flaps of the silk dress in the sunshine are they flying
How willowy it is, your silk-covered body, at the front door in passing.
How beautiful you are! With a daintily slender figure,
With your round forearms, and soft tapering shoulders.
Your soft back lined with melancholic strands of shining silky hair,
You sit and move with a lithe gait, your figure is so young and fair.
Who has weaved the silk that is so white and soft as such,
That is light and fragile and as cool as your skin to the touch.
And who has tailored the dress so fit for the beauty to cover
Yet it shows all the pretty curves of your ivory figure.
I remember that evening under the moonlight in shining
Bending down to lift the dress flap and in my hand lightly holding
Dreaming that I was holding the moon's silky cords so shiny,
Silk dress was reflecting the moonlight beautifying the beauty.
The silk dress is still here, where could my old beauty be?
I am feeling sorrowful and lovingly stroking the silky creases,
Smelling the residue fragrant powder seemingly still linger
Recalling our old love so we would always remember each other!
I search again and again in the silk for your daintily slender figure
With your round forearms and soft tapering shoulders.
Your soft back lined with melancholic strands of shining silky hair ...
But I can only feel the temporal love ... only the little flap is there!

Translated into English by [Hương Cau CaoTân](#)

THẢO NGUYÊN

Thảo nguyên! Thảo nguyên bao la

Một màu xanh mát dịu chạy dài tới chân trời

Chiều tà êm ái

Mây trắng lững lờ trôi

Đồi cỏ lung linh màu nắng ngọc

Mênh mông sóng lúa hoa vàng

Theo làn gió thoảng mơn man, mơn man ...

Trời thanh thang, Đất thanh thang

Lòng ta phơi phới, hân hoan

Nâng chén rượu, cười vang:

Thảo nguyên ơi, ta đã về rồi đây

Từ nơi hải giác, thiên nhai

Qua bao rừng núi,

Phố thị đông người

Ta đã về rồi

Về với thảo nguyên của ta,

Thảo nguyên của ta ơi!

Vùng đất hiền hòa những chân tình thắm thiết

Ta lạc mắt nhau từ thuở ngàn xưa

Khi bước lãng du mê đắm chốn kinh kỳ

Bỏ lại sau lưng một vòm trời cao rộng ...

Rồi hôm nay, thời gian như ngưng lại

Mây nhẹ trôi ... giữa hồ nước long lanh ...

Lòng Đất Mẹ ngọt ngào tươi cỏ mới

Vời vợi hương thơm những cánh đồng hoa

Nghe thiên nhiên vào Diệu Khúc Sinh Ca

Nghe lòng thanh thang cùng Thảo Nguyên Bao La ...



vương thanh

DƯ ÂM BUỒN

Trăng lên cao, mờ trong màn sương đầy
Ngày vui tàn, hồn chìm theo cơn say
Hoa phai màu vì lòng trần mau thay
Không xuân hồng, nhân gian trời buông mây
Mưa rơi hoài, cho sầu xưa đong đầy
Phương trời nào em vui tình nồng say
Người bơ vơ, nhìn mây bay bên này
Mong bên kia, đời còn nhiều cơ may
Hai phương trời ta còn mong chờ ai
Đêm mùa thu lòng mơ về thiên thai
Trăng trầm tư soi lên mi đêm dài
Dư âm buồn thì thấm trong rừng mai

Lý Hiểu Thy

HÁT GIỮA ĐÊM ĐÔNG

Ngày về nắng nhạt cuốn theo mây
Liều rũ buồn tênh mấy nhánh gầy
Hoa cúc thở than mùa gió chướng
Hương trà lắng đọng nỗi niềm tây
Thấy mình hoang thú tách rời cõi
Lạc lối nhân gian réo gọi bầy
Hát giữa đêm đông cùng thấp nển
Bên nhau trân trọng phút sum vầy

Lý Hiểu Thy

Buổi Chiều Tháng Mười



tháng mười lá gọi bên tai
đi tìm sợi nắng nhân hai trên đôi
chiều qua mưa rớt giọt rồi
mơn man trên tóc bầu trời mù sương
tháng mười với những nhớ thương
nhuộm lên màu lá vấn vương cõi lòng
quanh đây chẳng có nắng hồng
lạc vào rừng núi mênh mông lá vàng
tháng mười em bước dịu dàng
chỉ nghe tiếng lá khẽ khàng chào nhau
và em mang đến sắc màu
anh ghi vào mắt mai sau họa hình
tháng mười này đến rất tình
môi cười hé nụ chúm xinh mỹ miều
ngiênng soi nhịp bước dấu yêu
thần thờ dõi mắt buổi chiều đầy sương!

Y Thy

ANH NHỚ EM

*Anh nhớ em dù trời mưa hay nắng
Dù một mình hay ngồi giữa đám đông
Tình rất gần mà cũng rất xa xăm
Nên nỗi nhớ đọng đầy từng ngày tháng*

*Anh nhớ em với nòng nài, lãng mạn
Thửa làm học trò không sách cầm tay
Thửa hẹn hò cùng chung một men say
Nụ hôn ... tiếc chưa dài bằng nỗi nhớ...*

*Anh nhớ em thân mềm như lá cỏ
Bàn tay còn khao khát một làn da
Vùng ngực hồng phảng phất một mùi hoa
Trong mê đắm, anh ngỡ mình Thiên Tử*

*Anh nhớ em - trong vạn ngàn mỹ nữ...
Chỉ mình em...tha thiết mỗi em thôi
Tình tuy gần sao lại quá xa xôi ...
Vì hai đũa - hai đầu sông cách trở*

*Anh nhớ em ...dù biết rằng đã lỡ
Định mệnh buồn ...chia cách một giong sông
Trên ngón tay em...chiếc nhẫn vô tình...
Để anh suốt một đời ôm nỗi nhớ*



THY LỆ TRANG

DUYÊN THƠ

Thơ viết mãi không bao giờ hết được
Chỉ trừ khi hơi thở đã không còn
Như tình em đẹp mãi vượt đầu non
Đời thiếu đủ cánh hoa lòng vẫn thắm

Thơ và tôi như cuộc tình ngàn dặm
Cùng bước đi cho đến hết cuộc đời
Tôi yêu thơ như yêu ánh mặt trời
Người bạn quý hay người tình dấu mắt

Thơ với tôi không bao giờ lẩn khuất
Bóng với hình xa bóng vẫn hình xa
Tôi yêu thơ trong vạn ý Ngân Hà
Và cuộc sống sợ buồn vui thái quá

Tình nghệ sĩ trong đời đầy đủ cả
Đẹp và vui vui đẹp đến vô cùng
Thơ và người đã có sự thủy chung
Tôi vẫn thấy trời cao kia rất đẹp

Thơ và tôi cuộc tình còn đi tiếp
Cõi trăm năm có lúc gặp mưa vùi
Đã có thơ mình vịn để vui cười
Cho cuộc sống trong tay vàng lối mộng

Nặng óc moi tim cho thơ sống động
Chuyện dở hay tâm sự nói cho lòng
Thơ tặng đời xin một chút bao dung
Nếu có lạnh vì lòng mình biển gió

Tôi cần thơ như con người cần thở
Gió và mây mây gió chẳng vô tình
Có thơ tình mình quên chuyện tử sinh
Và yêu cả những gì mình đang có.

HOA VẪN



THƠ VẪN CÒN HỒNG

Vẫn còn thơ phú vẫn yêu đời
Nắng đã tắt rồi sương đã phơi
Chiều đã xuống dần chân vẫn bước
Lối về đã thấy có mưa rơi

Người từ ngàn dặm đã cùng tôi
Mang áo thơ hồng áo nửa đời
Một cõi tình riêng thơ một lối
Đẹp như nhung gấm bởi tay người

Như đã suốt đời mang nghiệp thơ
Gặp em tri kỷ kiếp tầm tơ
Lời thơ con chữ hầu như một
Hoa nở ngày Xuân vẫn đợi mùa

Mình vẫn còn đi thơ vẫn hồng
Bên này bên ấy trông cùng trông
Lỡ mai có gặp sầu nhân thế
Đừng tiếc thời gian cho nhẹ lòng

Vẫn bước chung đường chung áo thơ
Đời còn hương ngát để còn mơ
Còn thơ còn mãi mãi hoa ý
Hoa vẫn chờ hoa đẹp bốn mùa.

HOA VẪN



Ban điều hành Cothom Foundation thân chúc quý mạnh thường quân,
văn thi nhạc họa sĩ, biên khảo gia, độc giả và thân hữu:

**MỘT MÙA LỄ VUI VẺ, ẤM CÚNG, HẠNH PHÚC.
MỘT NĂM MỚI 2022 NHIỀU SỨC KHỎE, BÌNH AN VÀ MAY MẮN.**

Thơ Văn Cỏ Thơm

*Văn Học Cỏ Thơm chuyên khỏa mộng
Thi nhân bút vẩy lộng ngàn bay
Vườn thơ cảm xúc tỏ bày
Đường hoa nở rộ mỗi ngày nổi danh*

*Đẹp cảnh viên mây tranh lộng lẫy
Trắng thanh nét liễu dầy hồn vương
Vàng thu nắng hạ luyến thương
Gieo câu diễn ý quê hương đậm đà*

*Trỗi nhịp văn chương hà tiến vượt
Về đây phú lả lướt dâng tràn
Giữ gìn ngôn ngữ Việt Nam
Nhớ nguồn chữ nghĩa từng trang sáng ngời.*

Minh Thuý Thành Nội - Tháng 12/19/ 2021